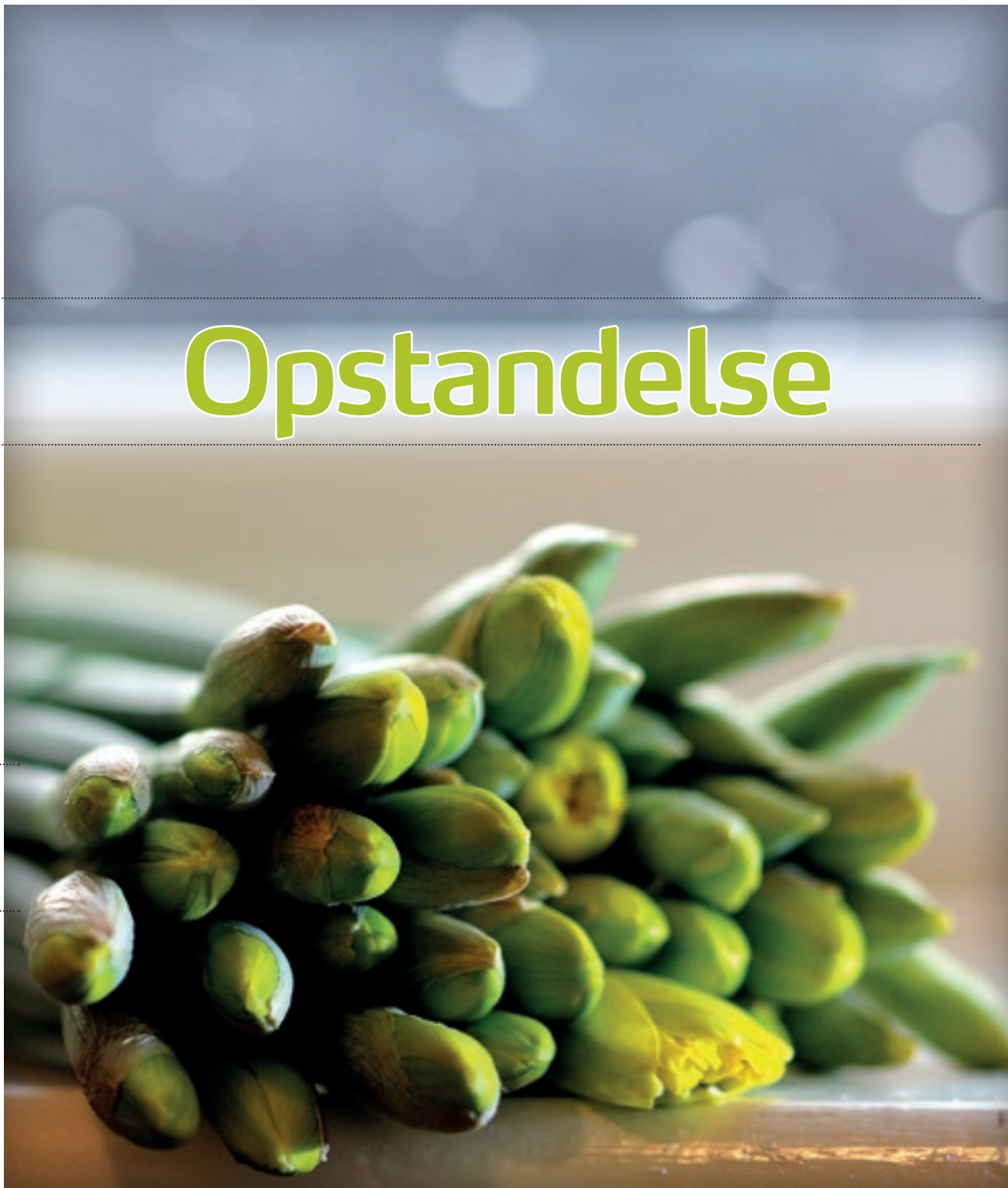

baptist.dk

Opstandelse

2

2016

Sommerstævne – ferie med indhold

Missionsforbundet og BaptistKirken inviterer igen til fælles stævne i de naturskønne omgivelser ved Efterskolen Lindenberg. Dette års tema er »I Åndens kraft« – et tema, der ligger i naturlig forlængelse af sidste års tema, »Sendt til verden«.

[≡] John Nielsen, Missionsforbundet
Lone Møller-Hansen, BaptistKirken
[📷] Arkiv

Sommerstævnet afholdes igen i år i uge 30, og det er nu, der skal laves aftaler med arbejdsgiver og familie, så du kan sikre dig en indholdsfyldt og inspirerende ferieuge. Som altid er der tilbud til alle generationer, og en række arbejdsgrupper er i fuld gang med at tilrettelægge et spændende program.

Programudvalget har aftaler i hus med flere inspirerende forkyndere og undervisere, som vil udfordre og udruste til et hverdagsliv med og for Kristus – i Åndens kraft.

» Begge steder gjorde han et stort indtryk, og mange fik nye erfaringer i deres liv med Gud. «

Simon Ponsonby, England,

er en af flere præster i den anglikanske St. Aldates Church i Oxford. Han er en eftertragtet konferencetaler, og han har tidligere talt på Dansk Oases sommerstævne. Et af hans foretrukne emner er fornyelse og åndeligt liv, og han er forfatter til en række bøger. En af hans bøger bærer titlen »More: How you can have more of the Spirit, when you already have everything in Christ«. Bogen er ikke udgivet på dansk, men oversat lyder titlen: »Mere: Hvordan man kan få mere af Ånden, når man allerede har alt i Kristus«.

Ponsonby mener, at mange kristne længes efter et nyt og stærkt møde med Gud. Mange søger det med stor vægtlægning på Ånden, men med minimalt fokus på Ordet, mens andre søger det med stor vægtlægning på Ordet uden at give særlig meget plads til Guds Ånd. Begge veje fører til et kristenliv på lavt vand, mener Ponsonby. Han inviterer derfor gerne sine tilhørere med på større dybder, hvor Ordet og Ånden sammen leder os til nye erfaringer af Guds store kærlighed.

Peter Halldorf, Sverige,

vil være kendt af mange. Pinsepræst, redaktør, retræteleder og forfatter er nogle af de titler, der kan skrives på hans visitkort. Han har sine rødder i pinsebevægelsen, men har skrevet flere bøger om den kristne kirkes dybereliggende rødder hos ørkenfæderene¹. I *Bjärka-Säby* ved Linköping leder han *Nya Slottet*, der er et center for retræte og økumeniske møder, der samler mange mennesker fra forskellige kirkesamfund. Han er redaktør af bladet *Pilgrim* og forfatter til et stort antal bøger om discipelskab, hellighed og den tidlige kirkes historie. Flere af hans bøger er oversat til dansk, blandt andet følgende titler: »*Drik dybt af Ånden*«, »*Duften af hellighed*«, »*Du kærlighedens flamme*«, »*Der brænder en ild*«. Han har tidligere talt på missionsstævnet i Mariager.

1) Ørkenfædre er kristne eneboere i årene 200-400, som isolerede sig i den egyptiske og syriske ørken. De blev åndelige vejledere for disciple, som strømmede til, og dermed grundlæggere af det kristne munkevæsen.

Michael Miller, USA

var i Danmark i efteråret 2015, hvor han blandt andet besøgte Vanløse Frikirke og Roskilde Baptistmenighed. Begge steder gjorde han et stort indtryk, og mange fik nye erfaringer i deres liv med Gud. *Miller* er præst i menigheden »*The Upper Room*« i Denver, Colorado. Han har tidligere arbejdet for en tværkirkelig organisation kaldet *Young Life*, og han har plantet flere menigheder. Hans tjeneste beskrives som en stærk tjeneste helt nede på jorden. Han deler ofte profetiske ord og beder gerne for syge.

Nigel Wright, England,

er en sværvægter i baptistisk teologi. I 21 år har han været rektor på baptist-universitetet *Spurgeon's College* i England, og forud herfor var han præst i 18 år i lokale kirker. Han har været præsident for de engelske baptister og deltager for tiden for *Baptisternes Verdensalliance* i en teologisk samtale med pinsekirkerne. Alligevel er han nede på jorden, når han underviser og prædiker med klarhed og indsigt. Han vil undervise to formiddage på sommerstævnet.

» Han inviterer derfor gerne sine tilhørere med på større dybder, hvor Ordet og Ånden sammen leder os til nye erfaringer af Guds store kærlighed. «

Indhold Opstandelse

Forsiden

[📷] Janet Ramsden, Flickr

- 2 Sommerstævne**
– ferie med indhold
- 5 Nogen må dø**
– leder
- 6 Kristendommen opstod med opstandelsen**
– af Ole Lundegaard
- 9 Det vigtigste er uddannelse!**
– portræt af Jeppe Bruus
- 12 Virkeligheden overhaler os indenom**
– om *Mission i Danmark*-udvalget
- 14 Ikke den slags konge – ikke den slags magt**
– palmesøndagsprædiken af Stephen Sandoval
- 16 Portræt af Lotte Weng og Kasper Klarskov**
– repræsentanter i ledelsen
-
- 20 Det er ikke et spørgsmål om liv og død, det er langt vigtigere!**
– af Peter Dyhr
- 23 Chin bygger kirke**
– flere investerer i egne bygninger
- 26 Kristus er opstanden, Kristus er opstanden, Kristus er opstanden**
– påskeprædiken af Troels Thorndal
- 28 baptist.dk får nu debat-sektion på nettet**
– Casper Jonstrup Hansen
- 29 Nye værker**
– En Blandt Milliarder
- 30 Jeg skal ikke prædike**
– interview med Charlotte Rørth
- 33 Det bliver Himmelske Dage i København**
- 33 Navne**
- 34 Partnerskab i Burundi**
– nu med bæredygtigt landbrug
- 36 Godmorgen, hvor er der brand ...**
– klumme

Udgivet af Baptistkirken i Danmark
Nummer 2, 2016 – 163. årgang

Redaktion

Hanne Kiel, ansvarshavende redaktør
tlf. 3190 8190, hanne_kiel@hotmail.com
Casper Jonstrup Hansen, webredaktør
tlf. 3159 0733, casperjonstrup@gmail.com
Bente Jensen, tlf. 9829 3302, beje@events.dk
Lea Binta Kjeldgaard, tlf. 6016 1219, leabinta@gmail.com
Lone Møller-Hansen, tlf. 2347 4015, lone@baptistkirken.dk
Else Skov Villadsen, tlf. 7583 4006, else@villadsen.com
Gitte Elleby Jørgensen, redaktionssekretær
tlf. 2299 0424, gitte@baptist.dk

Oplæser og ansvarlig for lydudgaven på CD og hjemmeside:
Ole Engel

Grafisk design: Pedersen & Pedersen, Aarhus
Trykkeri: Jørn Thomsen Elbo
Oplag: 3.200

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og kan sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed. Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for Baptistkirken i Danmarks eller redaktionens holdning. Idéer, artikelforslag og digitale billeder modtages gerne. Bemærk dog, at redaktionen planlægger to numre ad gangen.

Udgivelsesdatoer og deadlines

Nr. 3: 27. maj. Deadline 29. marts.
Nr. 4: 15. juli. Deadline 17. maj.
Nr. 5: 30. september. Deadline 1. august.

Baptistkirken i Danmark
Sekretariatet
Lærdalsgade 7, st.tv., 2300 København S
Tlf. 3259 0708
Telefontid: Mandag-fredag kl. 9-12
E-mail: info@baptistkirken.dk
Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed. Dødsfald og nye medlemmer indberettes til Sekretariatet. Bladet kan modtages som lydfiler på CD ved henvendelse til Sekretariatet.

Gaver til *baptist.dk*: Kan indbetales på 3201 10042879 eller MobilePay 2299 6483 mærket »baptist.dk«. Gaver er fradragsberettigede efter gældende regler.

Nogen må dø

I 2009 var BaptistKirken i en alvorlig krise. Det daværende missionsråd smed håndklædet i ringen. Jeg var redaktør af baptist.dk og skulle skrive en leder. Jeg var selv i chok, men det kom til mig, at en krise kan være forudsætningen for fornyelse. Ofte er det sådan, at noget gammelt må dø, for at noget nyt kan ske. Det er hvedekornets teologi. Jesus siger: »Hvis ikke hvedekornet bliver lagt i jorden og dør, kan der ikke opstå det nye aks, som bærer mange flere korn end det ene, der blev lagt i jorden.«¹

[] [] Lone Møller-Hansen

Min overskrift på lederen dengang i begyndelsen af 2010 blev derfor »Noget må dø«. Undervejs i processen blev det ændret til »Nogen må dø«. Heldigvis fik vi øje på fejlen i korrekturen. Ellers ville jeg måske blive beskyldt for at gå ind for dødsdom!

Samtidig er begge dele jo sandt. Noget må dø, for at noget nyt kan opstå. Det er opstandelsens virkelighed. Uden vintrens hvile ingen grøde i et spirende og håbgivende forår. Uden at det selviske dør i os, er der ikke plads til Guds ånd og virke. Det er ikke kun et spørgsmål om prioritering af tid og penge, men også et spørgsmål om

at lægge vores egen vilje til side for at lytte til, hvad Gud vil med os personligt og med vores fællesskab i kirken. Det skriver Peter Dyhr blandt andet om i artiklen »Det er ikke et spørgsmål om liv og død, det er langt vigtigere!«

Samtidig er det også en bibelsk sandhed, at nogen måtte dø. Jesus måtte dø. Det kan være svært at fatte. Et ungt menneske sagde en gang til mig: »Jeg synes ikke, at jeg har gjort noget så slemt, at Jesus behøvede at dø for min skyld«. Det skal man sikkert også være morder for at synes.

Alligevel ...

Uden dødens og gravens virkelighed i påsken

ingen påskemorgen med opstandelse og gryende glæde. Gud véd, at vi har brug for at få sandheden skåret ud i pap. Selvom vi ikke fatter hvorfor, må vi takke Jesus for, at han var villig til at gå i døden for os – for at opstå som en levende, helende, såret frelser.

1) Johannes-evangeliet kap. 12, vers 24

Kristendommen opstod med opstandelsen

Den kristne tro begyndte med Jesus' opstandelse, og den lever gennem den troendes møde med Ham. Så kort kan opstandelsens betydning for den kristne tro beskrives.

[≡] Ole Lundegaard

[📷] Midiman, Flickr og

Aaron Burden, Unsplash

» De første kristne var ikke nær så optaget af at bevise noget, som at vise noget – eller se noget. «

» Det er ikke det faktum, at graven var tom, der skaber den kristne tro. «

Til trods for den betydning Jesus' død har fået senere, kom henrettelsen tydeligvis som en overraskelse for hans disciple og tilhængere. Det var ikke den skæbne, de havde regnet med for Israels Messias. Jesus har tilsyneladende ikke selv været tilstrækkelig tydelig over for sine disciple til, at de ventede hans død eller forstod, hvordan den indgik i Guds plan. Men da Gud rejste sin søn fra døden påskedag, da de så den tomme grav, og de mødte ham lyslevende – om end forvandlet – begyndte de at forstå både rækkevidden af hans liv og betydningen af hans død.

Ole Lundegaard

- præst i *Korskirken*, Herlev
- indtil 2004 underviser (Ny Testamente, græsk, homiletik, liturgik) på *Skandinaviske Akademi for Lederskab og Teologi* (SALT) i København og på *Baptisternes Teologiske Seminarium* i Tølløse

»Jeg har set Herren!«

I Ny Testamente indtager kvindernes, disciplenes og senere Paulus' møde med den opstandne Herre den afgørende plads i forkyndelsen af Jesus' opstandelse. Påskemorgen kommer nogle kvinder til graven for at salve Jesus' legeme, fordi de ikke nåede det før sabbatten. Ifølge *Johannes-evangeliet* er det Maria Magdalene, der først opdager, at noget ikke er, som det skal være. Hun får hentet Peter og »den anden discipel«, sandsynligvis Johannes, og de kommer og konstaterer, at Jesus' legeme ikke er i graven mere. Johannes fortæller, at »den anden discipel« troede – Peter er altså stadig ikke helt med på, hvad der er sket. Maria Magdalene heller ikke. Hun bliver ved graven, og hun græder. Først da en mand, hun tror, er gartneren, siger hendes navn, opdager hun, at Jesus lever, og hun går til disciplene og siger: »Jeg har set Herren!«

Marias oplevelse bliver herefter modellen for, hvordan troen spredte sig blandt disciplene og de første kristne. Jesus viser sig for disciplene, der stadig holder sig inde bag lukkede døre af frygt, og da de senere fortæller om oplevelsen til Thomas,

gentager de Marias ord: »Vi har set Herren!« Derefter får Thomas selv lov at se, da Jesus viser Thomas sine sår.¹

Er den tomme grav ikke et bedre bevis?

Måske skulle man tro, at det var mere overbevisende at pege på den tomme grav, men det er ikke det faktum, at graven var tom, der skaber den kristne tro. Englen, der ifølge *Matthæusevangeliet* fortæller Maria Magdalene og en anden Maria, at Jesus ikke er i graven, men er opstået, siger, at i Galilæa skal disciplene »se Jesus«. Senere møder kvinderne Jesus, der gentager og siger, at »de skal gå til Galilæa. Der skal de se mig.«²

Paulus resumerer senere den første tid ved at opremse alle dem, der »så Jesus«, først Kefas (Peter), derefter de tolv, derefter femhundrede brødre, derefter Jakob og en større kreds af apostle og til sidst også Paulus selv.³

Bevise – vise – se

Fordi vi er så naturvidenskabeligt anlagte, ville vi måske opfatte det faktum, at graven var tom, som det bedste »bevis« for Jesus' opstandelse. Men det ser ikke ud til, at de

1) Johannes-evangeliet kap. 20

2) Matthæus-evangeliet kap. 28, vers 1-10

3) 1. Korintherbrev kap. 15, vers 3-11

» Det er mødet med Jesus som
en levende virkelighed gennem
Helligånden, der føder troen i os. «

→ første kristne var nær så optaget af at *bevise* noget, som at *vise* noget, eller *se* noget. Se, at Jesus lever, og han rækker sit liv til mig i dag, som han gjorde det til mennesker, han dengang gik iblandt. I mødet med ham er jeg lige så tæt på Gud, som de var, da de gik med ham dengang.

Det er Jesus af Nazaret, den henrettede, der opstår

En anden afgørende del af Ny Testaments forkyndelse er, at Jesus' opstandelse hænger sammen med hans liv og hans død. Med andre ord, det er Jesus af Nazaret, den henrettede, der opstår. Det er bl.a. det, vi får at vide gennem referencen til ›Galilæa‹, hvor den opstandne vil møde sine disciple – altså det sted, han havde levet med dem.

Det er også betydningen af historien om Thomas, der vil se Jesus' sår, så han kan vide, at den opstandne er den samme som den henrettede. Det er også betydningen af historien om de to, der vandrer til Emmaus og undervejs møder Jesus. Da han bryder brødet, opdager de, at ham, der nu lever og er sammen med dem, er den samme, som de tidligere gik med, Jesus af Nazaret.⁴

Det er en vigtig forkyndelse, for den betyder, at Jesus' opstandelse sætter et evigt stempel på Jesus' liv og hans selvopofrende død: Dette er guddommeligt! Evangeliet er budskabet om Jesus' liv, død og opstandelse.

Jegets fortrøstningsfulde håb eller egoets paniske selvopfyldelse?

I dag er det, som det var i den første tid: Det er mødet med Jesus som en levende virkelighed gennem Helligånden, der føder troen i os. Det er erfaringen af, at han er nær, og han er mer', der kan løse os fra egoisme og befri os fra at leve med næsen begravet i de spor, vi selv har lagt ud.

Det er mødet med ham, der løfter vores hoved og føder det håb, der bærer os gennem liv og død.

Når vi mærker håbet spire i os, der hvor vi troede al glæde og livskraft var forbi, når kærligheden får overtaget i os, når vi ikke længere er panisk optaget af at realisere os selv, når vi ikke længere ser race, køn, etnicitet, men mennesker, når vi ikke længere føler behov for at skramme til os, men takker for det, vi har, så véd vi, at den opstandne lever, og han stadig går blandt os.

4) Lukas-evangeliet kap. 24, vers 13-35

Det vigtigste er uddannelse!

Jeppe Bruus har været politisk aktiv, siden han 13-14 år gammel meldte sig ind i Danmarks Socialdemokratiske Ungdom. I dag er han medlem af Folketinget for Socialdemokraterne.

[≡] Pia Duebjerg Andersen

[🔒] Private

At det blev Socialdemokraterne faldt naturligt. Mine forældre var plejeforældre gennem tyve år, og jeg oplevede, at nogle af vores plejebørn har skabt sig gode liv og andre gik det mindre godt. Siden har jeg brændt for de små og svageste i samfundet, især børnene. Det er vigtigt for mig, at alle børn får lige mulighed for at uddanne sig og skabe et godt liv.

Fylder din kristne opvækst i dit politiske arbejde?

Man er altid rundet af sin opvækst, uanset hvad den er. På den måde betyder min baptistiske baggrund bestemt noget for mig, men jeg føler mig ikke særlig kaldet til at være politisk aktiv. For mig handler det om noget grundlæggende næstekærligt, om ikke at være ligeglad med de svageste.

Hvad er forskellen på rød og blå blok?

Der er forskel på rød og blå blok. Det ser måske ikke sådan ud, når vi fx stemmer for stramninger på udlændingeområdet, men

vi gør det ikke af de samme årsager som de borgerlige. For mig drejer det sig helt basalt om min bekymring både for de mennesker, der kommer hertil, og for de 20% af befolkningen, der kæmper for at skabe en tilværelse med mulighed for uddannelse og job og for at forsørge sig selv og deres familier. Og bekymringen for, om vi evner at skabe gode liv for de mennesker, der kommer til landet. Hvis vi skal magte det, betyder antallet noget.

Jeg tror på, at velfærdssamfundet er den bedste måde at indrette os på. Med stærke fællesskaber, fri uddannelse, fri ad-

→ gang til sundhed og en stærk offentlig sektor.

I forhold til at hjælpe folk på flugt er vi meget uenige med regeringen. Det er helt skørt at skære i udviklingsbistanden. Gennem den har vi mulighed for at hjælpe i nærområder, men også lokalt, så mennesker kan skabe bedre liv. Hvis vi ikke bliver i stand til at levere tryghed, sikkerhed, adgang til mad, sundhed og uddannelse til mennesker i flygtningelejrene, presser vi folk ud i desperat flugt.

De stærke fællesskaber, hvordan skaber man dem?

Vi skal have positive forventninger til hinanden, turde stille krav til hinanden, men også vise tillid. Undertiden tager vi i misforstået godhed ansvaret fra folk, men alle har gavn af at bidrage med noget – stort eller småt. Og man skal ikke tage fejl af, at langt de fleste faktisk gerne vil have noget fornuftigt at tage sig til.

Men det kræver mange ressourcer. En enkelt lærer til op mod 30 elever i en folkeskoleklasse – det giver ikke de bedste vilkår for at skabe et stærkt fællesskab blandt eleverne. Det gør det svært at have overblik over,

» Siden har jeg brændt for de små og svageste i samfundet, især børnene. «

Jeppe Bruus

- 37 år og cand. scient. pol. fra Københavns Universitet
- medlem af Folketinget for Socialdemokraterne siden januar 2014
- kæreste med Mette Laurberg, der er medlem af Københavns Borgerrepræsentation for Socialdemokraterne
- far til Dicte på 2 år og lillesøster født januar 2016
- medlem af Tølløse Baptistmenighed

hvor hver enkelt elev er lige nu. Uddannelse er den vigtigste vej til at bryde en negativ social arv, og derfor et af de allervigtigste steder at investere.

Det er stadig en af vores største udfordringer, at 15-20% kommer ud af folkeskolen uden at læse og skrive godt nok. Det betyder, at man resten af livet får svære ved at have et stabilt arbejdsliv. Løsningen er selvfølgelig en folkeskole, hvor vi har positive forventninger til, at alle børn kan lære de helt basale færdigheder. Men en del af svaret er også en tidlig indsats over for familier, hvor børn kommer til verden med udsigt til en usikker og svær barndom. Det kræver flere ressourcer til den del af kommunernes arbejde og færre sager pr. socialrådgiver.

Hvad er din vision for samfundets udvikling – hvor skal vi være om 100 år?

Vores danske velfærdsmodel – med et arbejdsmarked, hvor løn og arbejdsvilkår aftales mellem lønmodtagere og arbejdsgivere, og hvor staten leverer fri adgang til uddannelse og sundhedsvæsen samt sikrer understøttelse til dem, der er uden for arbejdsmarkedet – er den bedste måde at sikre, at alle har lige muligheder for at skabe deres egen tilværelse. Stærke fællesskaber på arbejdsmarkedet og i vores offentlige sektor er forudsætningen for, at

alle får muligheden for at være fri – uanset hvor og af hvem man er født.

Det har gennem årtier vist sig at være en robust samfundsmodel, der er i stand til at modstå de største kriser. Men den er ikke en selvfølge. Vejen til at sikre modellen er, at vi hele tiden forbedrer den, så alle kommer med.

Hvad er din vigtigste drivkraft i dit politiske arbejde?

Det er den uretfærdighed, som mange mennesker – særligt børn og unge – møder i deres liv. Ikke fordi folk ikke vil dem godt, men fordi vi ikke er stærke nok til i fællesskab at sikre børn mod overgreb eller mod at blive kørt ud på et sidespor. Der er meget, der ikke går, som jeg synes, det skal, men heldigvis er der også ting, der lykkes. Og så er jeg i politik, fordi jeg ikke kan lade være. Hvis man kan lade være, så skal man det!

Hvad er BaptistKirkens rolle?

Vi skal støtte de ildsjæle i migrantmenighederne, der arbejder på at skabe gode fællesskaber, for mange migranter bruger kirkerne som socialt samlingssted. Det skal BaptistKirken være med til at værne om.

Virkeligheden overhaler os indenom

Virkeligheden overhaler os indenom. Sådan opleves det at være en del af Mission i Danmark-udvalget.

[≡] Lone Møller-Hansen

[📷] Martin Dyrman

Sidste sommer lancerede udvalget visionerne om tre tilbud til menighederne, der tilsammen skal gøre menighederne mere missionale. Dels *Innovative Kirker*, som er et tilbud til menigheder, der ønsker hjælp til at finde deres potentiale og blive mere udfarende i deres lokalsamfund. Dels ønsker vi at uddanne 100 unge, der kan tage ansvar i menigheder og i BaptistKirken, og endelig vil vi støtte og udruste teams, som vil danne nye kristne fællesskaber.

Lyngby vil være innovativ

Det første er godt i gang. Lyngby er pilotmenighed for projektet, og de har haft den første workshop med 20-25 nøglepersoner fra menigheden: »Vi har fundet ud af, at uden en vision, dør vi. Så det er godt at få hjælp til at finde ud af, hvad vi kan, og

hvad vi vil. Og det allervigtigste er, at der er nogen, der følger op på det«, siger *Ekkart Kindler*, formand for menighedsrådet.

Og der bliver fulgt op. I alt indeholder forløbet fire workshops over halvandet til to år. BaptistKirken har lavet en aftale med *Charlotte Willer* som projekt-konsulent. Hun er kandidat i pædagogisk psykologi. Hun brænder for at udvikle læringsfællesskaber, har allerede inspireret KvindeNetværket i Nordjylland og Odense Baptistmenighed. Bag sig har hun kaospiloten *Rune Toldam*, som har startet virksomheden *Bespoke*. Han er god til at tænke innovativt og strategisk.

Menigheder kan nu ansøge om at komme med i projektet. Der er plads til yderligere fem menigheder i 2016. Info-materiale kan findes på BaptistKirkens hjemmeside eller gennem kontakt til lone@baptistkirken.dk

De to andre projekter er i princippet godkendt på Landskonference II i november 2015, men budgettet skal først godken-

» I alt indeholder forløbet fire workshops over halvandet til to år. «

des til sommer. Og så er det, virkeligheden overhaler os indenom.

Katapult

KirkePlanterNet (KPN) – som en del danske baptistmenigheder har fået god hjælp af i deres menighedsudvikling – tilbyder et kursus allerede fra april i år. De kalder det *Katapult*. De menigheder, der allerede sidste sommer viste interesse for et netværk og udrustning af menighedsplantere, har mulighed for at hoppe med her. Det bliver et forløb med tre to-dages seminarer frem til april 2017 – sammen med menighedsplantere fra andre kirkesamfund. Underviser er menighedsplanter *Caesar Kalinowski* fra USA. Henvendelse vedr. Katapult kan ske til Thomas Willer, thomas@re-gen.dk

Aalborg og Sjælland

Samtidig er vi ved at finde ud af, hvordan vi skal tilbyde kvalificeret undervisning til op

» Menigheder kan nu ansøge om at komme med på projektet. «

mod 100 unge fra menighederne. Der bliver et tilbud i Aalborg, hvor Bethelkirken er en af drivkræfterne i et allerede eksisterende tværkirkeligt undervisningsforløb, som hedder *Væksthuset*. Her håber vi på, at 20-25 unge baptister vil deltage i et forløb.

På Sjælland er der et par frikirker, der tidligere har arbejdet sammen om et undervisningsforløb for unge. Det, håber vi, vil lykkes igen, så de unge sjællændere kan få et tværkirkeligt kursus af samme kaliber som det i Aalborg.

Det er planen, at de to forløb begynder i september, og allerede nu skal menighederne og BBU-foreninger rundt omkring i landet finde de unge mellem 21 og 30 år, som har et potentiale eller måske allerede er unge ledere i menighederne.

Kan vi skaffe mentorer?

Det kommer til at afgøre, om det vil lykkes at uddanne måske 100 unge ledere. Derfor har vi spurgt i menighederne, om de kan give os navne på mentorer, som allerede er i gang, eller som kan blive udrustet til at vejlede de nye, unge ledere. I foråret vil der være et kursus for mentorer i Aalborg, som vi kan koble os på. Henvendelse vedr. mentorer og unge ledere kan rettes til Erik Rugholm, erikrugholm@gmail.com

» Vi har fundet ud af, at uden en vision, dør vi. «

Caesar Kalinowski.

Glimt fra workshop i Lyngby Baptistkirke.

Ikke den slags konge – og ikke den slags magt!

Da vi læser om Jesus' indtog i Jerusalem palmesøndag, spørger vores datter på seks år: »Hvorfor valgte Jesus at ride ind i Jerusalem på et æsel?« Et godt spørgsmål. Jeg forklarede, mens vi forsøgte at tegne og male scenen.

[≡] Stephen Sandoval, Bjarne Willer

[📷] Steve Slater og Ian Britton, Flickr og privat

Det var begyndelsen af påskefejringen, hvor jøderne fejrede befrielsen fra slaveriet i Egypten. Egypterne bestemte ikke lænere, men nu herskede romerne over Israel.

Håbet om Messias' komme var stærkt. Jesus var blevet populær, og mange troede, at han var den nye konge, der skulle befri jøderne. Der var mange forskellige opfattelser af hvordan, hvornår og ved hvem befrielsen skulle komme. Håbet om befrielse var stort. Og Jesus forstod uden tvivl, hvilken slags konge, og hvilken slags magt hans landsmænd ønskede.

Jesus vil en anden magt

Når Pilatus dengang red ind i Jerusalem, foregik det på en mægtig stridshingst sammen med mange soldater. Mange jøder ønskede at tage magten fra Pilatus og smide romerne ud, så de kunne blive fri for at

være underlagt kejserens magt.

Men Jesus valgte at ride ind i Jerusalem på et ungt æsel. Han ville ikke være en »magtkonge«, og han ville ikke oprette den slags kongedømme. Lukas fortæller, at Jesus græder over byen: »Vidste blot også du på denne dag, hvad der tjener din fred?«¹ Hos Matthæus siger Jesus: »Jerusalem, Jerusalem! Du, som slår profeterne ihjel og stener dem, der er sendt til dig. Hvor ofte ville jeg ikke samle dine børn, som en høne samler sine kyllinger under vingerne, men I ville ikke.«²

» Håbet om befrielse var stort. «

1) Lukas-evangeliet kap. 19, vers 41-42

2) Matthæus-evangeliet kap. 23, vers 37

» Enhver form for vold i Jesus' navn er ganske enkelt og bedrøveligt en misforståelse af budskabet. «

Det er sådan en konge, han vil være, og sådan et kongerige, han vil bringe. Men det var ikke det, de ønskede. Blot 40 år senere blev templet faktisk ødelagt på grund af oprør mod Rom. Jesus tilbød en anden vej.

Æslet – symbol på hvad?

Matthæus forbinder det, der skete, med et skriftcitater: »Bryd ud i jubel, Zions datter, råb af fryd, Jerusalems datter! Se, din konge kommer til dig, retfærdig og sejrrig, sagtmodig, ridende på et æsel, på en æselhoppes føle.³ Hvis vi læser et par vers mere, forstår jeg endnu bedre, hvad Jesus vil sige med det æsel: »Jeg tilintetgør vognene i Efraim og hestene i Jerusalem, krigsbuerne skal tilintetgøres. Han udråber fred til folkene, han hersker fra hav til hav og fra floden til jordens ender. For dit pagtblods skyld slipper jeg dine fanger løs fra cisternen, hvor der ikke er vand.«⁴

Jesus' rige var ikke blot for Jerusalem, men et rige fra hav til hav, ja til verdens ende. Han ønskede, at de, der bød ham velkommen i Jerusalem, skulle vide, at han ikke ville gøre oprør mod romerne, og at hans rige ikke ville komme med magt. Den slags konge ville han ikke være.

Ikke den slags rige

Riget ville komme – som vi oplever det i påsken – med ydmyghed og offer, ikke med magt og styrke. Det vil være et dyrebart og

smertefuldt offer – et offer, der gør alle andre ofre overflødige. Den lidende tjener og offerlammet vil blive døren. Gennem den dør proklameres frelsen indtil verdens ende. Jesus bliver fredsfyrsten for alle, der vil acceptere hans styre.

Det er den jødiske Messias, der redder både den fromme og synderen, jøden og hedningen, slaven og den frie. Og han gør det med kærlighed, tilgivelse og ydmyghed. Vi kan have lyst til at råbe »Hosianna!« og vifte med vores palmegrene for at gøre ham til den konge, vi kunne tænke os, og til at deltage i det rige, der ville sætte os på toppen af magten.

Men Jesus kommer stille til os på det ydmyge æsel og proklamerer fred. Han vidste det, og han sagde det fem dage senere: »Alle, der griber til sværd, skal falde for sværd.«⁵ Enhver form for vold i Jesus' navn er ganske enkelt og bedrøveligt en misforståelse af budskabet.

Jesus – ikke den slags konge

Begyndelsen til den nye frelse kom den første palmesøndag på ryggen af et æsel. For at forstå påsken fuldt ud må vi først acceptere, hvad det var for en slags konge, der red ind i Jerusalem.

Glædelig palmesøndag!

Stephen Quinn Sandoval

- født 1983 i USA
- teologiske studier på University of Wales og Continental Theological Seminary i Bruxelles
- ordineret i 2007 i Kirken i Kulturcenter København
- præst i Kristuskirken-Regen med ansvar for undervisning
- overlevede i 2013 en beskadigelse af rygmarven under en operation
- herefter invalid, men glad for at fortsætte som præst

3) Zakarias' bog kap. 9, vers 9

4) Zakarias' bog kap. 9, vers 10-11

5) Matthæus-evangeliet kap. 26, vers 52

Lotte Weng og Kasper Klarskov

– repræsentanter i BaptistKirkens ledelse for DBS¹ og BBU²

[☰] Mie Grube Skårhøj

[📷] Linea Elleby Jørgensen

Lotte Due Weng er 45 år og gift med Claus. Sammen har de børnene Kathrine (17 år) og Jonas (14 år). Hun er oprindelig uddannet sagsbehandler, men arbejder nu som produktudvikler i en virksomhed, der producerer kontor- og festartikler. Lotte tilhører Lyngby Baptistkirke, hvor hun bl.a. har siddet i menighedsrådet i fire år. Derudover har hun som spejder været enheds- og kredsfører samt engageret i korpсарbejde.

Hvad er din begrundelse for at indtræde i ledelsen?

Det lød spændende at repræsentere spejderkorpset i BaptistKirken, så jeg tillod mig at tænkte over det i 24 timer, før jeg sprang til. Jeg har hele livet været en del af både BaptistKirken og spejderkorpset – og man skal jo prøve noget ind imellem!

Hvordan opfatter du BaptistKirkens identitet og opgave?

BaptistKirken har en stor og vigtig opgave at løfte. Verden er i forandring, og man-

ge mennesker har brug for hjælp og et sted at søge hen, når verden vender sig mod dem. Vi er så heldige at leve og bo i den del af verden, som burde have overskud til at hjælpe og være noget for andre. Den opgave ser jeg som noget af det vigtigste for os – vi skal yde af vores overskud og vores ressourcer.

Jeg er i den grad blevet overrasket over, hvor store opgaver, hvilke spørgsmål og holdninger lederne i BaptistKirken skal kunne forholde sig til. Det har givet mig stor respekt for dem! Alle burde være en flue på væggen og opleve, hvordan Karin, Svend Eli, Merete, Lotte, Bent og Lone arbejder helhjertet, for at BaptistKirken skal udvikle sig og fungere!

I hvilken retning skal BaptistKirken udvikles?

Jeg har ikke været under huden på BaptistKirken længe nok til at føle mig kompetent til at udtale mig om det. Jeg har i flere år været helt almindelig kirkegænger i Lyng-

by uden at spekulere over BaptistKirken som helhed. Jeg har været mere optaget af Lyngby menighed. Ikke fordi jeg syntes helheden var uvæsentlig, men jeg har altid været mere optaget af det nære.

Hvad er de største udfordringer, BaptistKirken står overfor?

En af de helt store udfordringer er at kunne være rummelig og imødekommende overfor alle, at turde åbne vores døre og byde indenfor. Det er vigtigt for mig, at vi som baptister rummer alle mennesker. At vi ikke ekskluderer dem, der ikke lige er som os andre, uanset om det er tro, seksualitet, politisk overbevisning – eller hvad det måtte være.

Vi må som kristne stå sammen – også på tværs af kirke- og trossamfund. Vi har så meget at byde på! Vi indbyder børn, unge og alle andre til et rigt samvær i kirken såvel som til spejder, og der er kor af forskellig art. Vi afholder gudstjenester – nogle steder med rigtig mange på kirkebænken, andre steder er der stadig ledige pladser – dem skal vi forsøge at få besat ved at byde endnu flere indenfor i varmen. Men hvor-

» Det er vigtigt for mig, at vi som baptister rummer alle mennesker. «

1) Danske Baptisters Spejderkorps

2) Baptisternes Børne- og Ungdomsforbund

dan får vi budt flere ind? Det er også en af vores udfordringer.

Hvad har BaptistKirken at bidrage med til vores samfund?

Vi bidrager allerede med rigtig meget. Vi involverer os i samfundet som BaptistKirken, men også i de enkelte menigheder. Men vi kan altid blive bedre og mere synlige. Vi skal ud og vise flaget på en positiv og konstruktiv facon. Vi skal være, hvor der er behov for os, og hvor vi kan gøre en forskel – og så skal vi være der, hvor vi kan ses og høres.

Vi skal løbe DHL stafet og være synlige der, vi skal mødes på Hovedbanegården og dele mad og tøj ud til flygtninge, vi skal åbne vores døre, når vejret viser sig fra sin værste side, og helt almindelige mennesker har brug for et sted at sove, vi skal deltage i Kulturnatten, vi skal ud på gader og stræder, ikke nødvendigvis med en Bibel i hånden, men med hjertet på rette sted.

» Vi skal være, hvor der er behov for os, og hvor vi kan gøre en forskel – og så skal vi være der, hvor vi kan ses og høres. «

» *BaptistKirkens ledelse har gang i nogle spændende projekter, der skal skabe fornyet passion og liv lokalt.* «

→ **Kasper Klarskov** er 32 år og gift med Maria. Sammen har de Anna (4 år) og Villads (1 år). Familien tilhører Korskirken i Herlev, hvor Kasper også er ansat 1/3 tid. Derudover studerer han teologi på Københavns Universitet. Når han ikke bruger tid på præstegerningen, er han ansat som vinmand i Føtex Food. Kasper har tidligere siddet med i BBU's ledelse, og nu er han valgt som BBU's repræsentant i BaptistKirkens ledelse.

Hvad er din begrundelse for at indtræde i ledelsen?

Som organisation er BaptistKirken i en identitetskrise. Vi er en organisation med stor mangfoldighed. Det ser jeg som en styrke, men jeg oplever selv – og hører det fra andre – at det kræver øvelse at være et fællesskab, som rummer uenighed. Arbejdet med det er allerede godt i gang.

Derudover har flere menigheder svært ved at finde deres egen rolle i lokalsamfundet og i BaptistKirken. Der er brug for, at menighederne i BaptistKirken støtter hinanden, så vi kan nå ud i den verden, som så desperat har brug for kirken, Kristus og fællesskabet omkring ham.

Når det er sagt, er det en spændende udfordring for mig personligt at arbejde sammen med ledelsen i BaptistKirken. Folk, som kender mig, véd, at jeg har en holdning til alt, og sjældent holder den for mig selv. Derfor tænker jeg, at samarbejdet kan udfordre både mig selv og de andre i ledelsen.

Hvordan opfatter du BaptistKirkens identitet og opgave?

Den primære opgave for BaptistKirken er at være paraply for alt det, der foregår i de lokale menigheder. BaptistKirken skal være med til at dyrke de gode ideer og kaste lys over det spændende arbejde, som er at finde i alle kroge af landet. Vi har brug for at dele viden og visioner, så vi kan lære af hinanden. Det har vi mulighed for gennem BaptistKirken.

Ledelsen skal efter min mening gå foran og inspirere til nye tiltag i de lokale menigheder. Den må ikke være bange for at have holdninger. Ledelsen er valgt af menighederne, og man må derfor forvente, at alle menigheder er interesserede i at vide, hvad ledelsen mener, så de kan for-

holde sig til det. Vi er en demokratisk organisation, hvor man har mulighed for selv at stille op eller lade andre stille op, hvis man er uenig med ledelsens synspunkter, eller hvis man synes, noget skal ændres.

Derudover har BaptistKirken selvfølgelig også en størrelse, der gør det muligt at have større projekter, end de enkelte menigheder kan bære. Her tænker jeg bl.a. på integration, international mission samt nationale og internationale relationer.

I hvilken retning skal BaptistKirken udvikles?

BaptistKirkens ledelse har gang i nogle spændende projekter, der skal skabe fornyet passion og liv lokalt. Jeg glæder mig bl.a. til at se, hvad der kommer ud af arbejdet med »Mission i Danmark«, som BBU også skal være en aktiv del af.

Hvad er de største udfordringer, BaptistKirken står overfor?

Vi har brug for at være et fællesskab, selv om vi ikke er enige. Vi lever i et mangfoldigt samfund, og det præger vores fællesskab. Den mangfoldighed skal vi værne om. Hvis

vi kun kan finde værdi i at være sammen med mennesker, der ligner os selv og mener det samme som os, så bør vi lukke blikken. Den store udfordring er derfor, at vi finder sammen som fællesskab – et fællesskab, der kan rumme stor forskellighed.

Hvad har BaptistKirken at bidrage med til vores samfund?

BaptistKirken kan sådan set »kun« bidrage til samfundet gennem menighederne og vores landsorganisationer. Hvis menighederne får en god idé og er villige til at kaste arbejdskraft, passion og hjerte ind i at føre den ud i livet, så kan BaptistKirken hjælpe med økonomi, viden og sparring. BaptistKirken er ikke en organisation med et liv uden for menighederne. Når BaptistKirken gør noget, er det fordi menighederne gør og vil det.

» Det kræver øvelse at være et fællesskab, som rummer uenighed. «

Det er ikke et spørgsmål om liv og død, det er langt vigtigere!

Peter Dyhr er leder for Gospel Fellowship International, der hjælper kirker og pionerer i Danmark og Europa med at iværksætte gospelkor og plante gospelkirker. Han har været med til at oprette over 1.000 menigheder over hele Europa. I København har han plantet først én kirke og derefter endnu én. Her reflekterer han over den proces at plante en menighed.

[≡] Peter Dyhr

[📷] Faungg's photo og

Theopilos Papadopoulos, Flickr

Femten modige personer fra den første menighed, vi plantede, sagde farvel til en velkendt måde at være kirke på. De blev missionærer i en ny kultur, hvor alt var anderledes, men hvor der var et stort ønske fra målgruppen om at høre mere om Gud, undersøge den kristne tro og blive en del af et trosfællesskab, hvor det var muligt at blive kristen i ro og mag, uden et tidspres fra vores side.

De 15 modne kristne måtte dø fra deres egne ideer om kirke, fra deres musiksmag, den hyggelige kirkekafe, de faste kirkevenner, vante måder at være sammen på, det velkendte kirkesprog og deres personlige behov for at blive fyldt på i en form, som de kendte og elskede. I en periode på syv år har de nu arbejdet som missionærer i en ny kultur, hvor alle, der kommer i kirken, er missionsmarken, og de selv er de fremmede.

Resultater, der tæller

Ser vi på frugten af det arbejde, er der nu over 500 aktive i kirken. Over 1.000 perso-

» Vores opfattelse af Jesus skal forme vores tanker om mission, der igen skal forme vores overvejelser om kirken. «

ner er tilknyttet kirkens aktiviteter. Der er etableret nye *Gospel Fellowship* 5 steder i Danmark og nye gospelkor eller gospelkirker i Paris, Minsk og Sofia. Kirken giver over 65% af de indsamlede gaver til godgørende formål og hjælp til at oprette gospelkor og gospelkirker i Danmark og Europa.

Frugten er det hele værd

Midt i sine kapitler om alt det, vi er frie fra, og alt det, vi er kaldet til, skriver Paulus til menigheden i Rom et vers, der er relevant i sammenhængen – og passende i forhold til baptistkirkens tradition: »Vi blev altså begravet sammen med ham ved dåben til døden, for at også vi, sådan som Kristus blev oprejst fra de døde ved Faderens herlighed, skal leve et nyt liv.«¹

At være efterfølger af Jesus – uanset om du er præst eller leder eller almindeligt medlem af en menighed – indebærer en helliggørelse, en forvandling, en tid til at dø og en tid til at blive oprejst til nyt liv. Hvis du ønsker at bære frugt, måske endda megen frugt, så kan det kun ske gennem beskæring, så du kan bære endnu mere frugt. Den

proces er som regel mindre opmuntrende at gå igennem. Men frugten af processen er det hele værd.

Jesus taler meget tydeligt om den proces, da han taler med sine efterfølgere skærtorsdag aften: »Jeg er det sande vintre, og min fader er vingårdsmanden. Hver gren på mig, som ikke bærer frugt, den fjerner han, og hver gren, som bærer frugt, den renses han, for at den skal bære mere frugt.«²

Menighedens struktur og opgave

»Tiden er inde, Guds rige er kommet nær, omvend jer og tro på evangeliet!«³ – »Gå ud og gør alle folkeslag til mine disciple!«⁴ – »Således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.«⁵ Når Jesus siger sådan, vil han have os til at huske, hvorfor vi organiserer os kirkeligt, som vi gør.

Vores opfattelse af Jesus⁶ skal forme vores tanker om mission⁷, der igen skal forme vores overvejelser om kirken⁸. Derfor er kirken et fællesskab af mennesker – med eller uden en bygning – der organiserer deres aktiviteter, for at Guds rige kan vokse, ved at mennesker kommer til tro, bliver efterfølgere af Jesus og bliver oprejst til et

1) Romerbrevet kap. 6, vers 4. 2) Johannes-evangeliet kap. 15, vers 1-3. 3) Markus-evangeliet kap. 1, vers 14-15. 4) Matthæus-evangeliet kap. 28, vers 19. 5) Johannes-evangeliet kap. 3, vers 16. 6) Kristologi. 7) Missiologi, Missio Dei, Guds mission. 8) Ekklesiologi

→ nyt liv. Derfor er det vores – meget værdifulde og ærefulde – opgave som kirke at organisere os på en måde, så det lykkes.

I mens har vi brug for ledere, der er klar til at være kirke på en måde, som fremmer de enkelte medlemmers personlige og åndelige udvikling, og som møder mennesker uden for kirkens rammer, der ikke har et reelt kendskab til kristendom og evangeliet – også selvom det betyder, at de må lave om på de traditioner, de selv har som kirke.

Peter Dyhr

- frivillig præst i gospelkirken *The Gospel Fellowship*
- direktør og partner i konsulentfirma, der arbejder med lederudvikling
- uddannet teolog fra Københavns Universitet
- har skrevet bøger om etik og spiritualitet
- har været redaktør for bøger om naturlig menighedsudvikling på dansk
- gift med Charlotte Dyhr, kommunikationschef i *Danmission*
- sammen har de to sønner, Lukas på 19 år og Marcus på 17 år
- vild med at dykke, stå på ski og se gode film

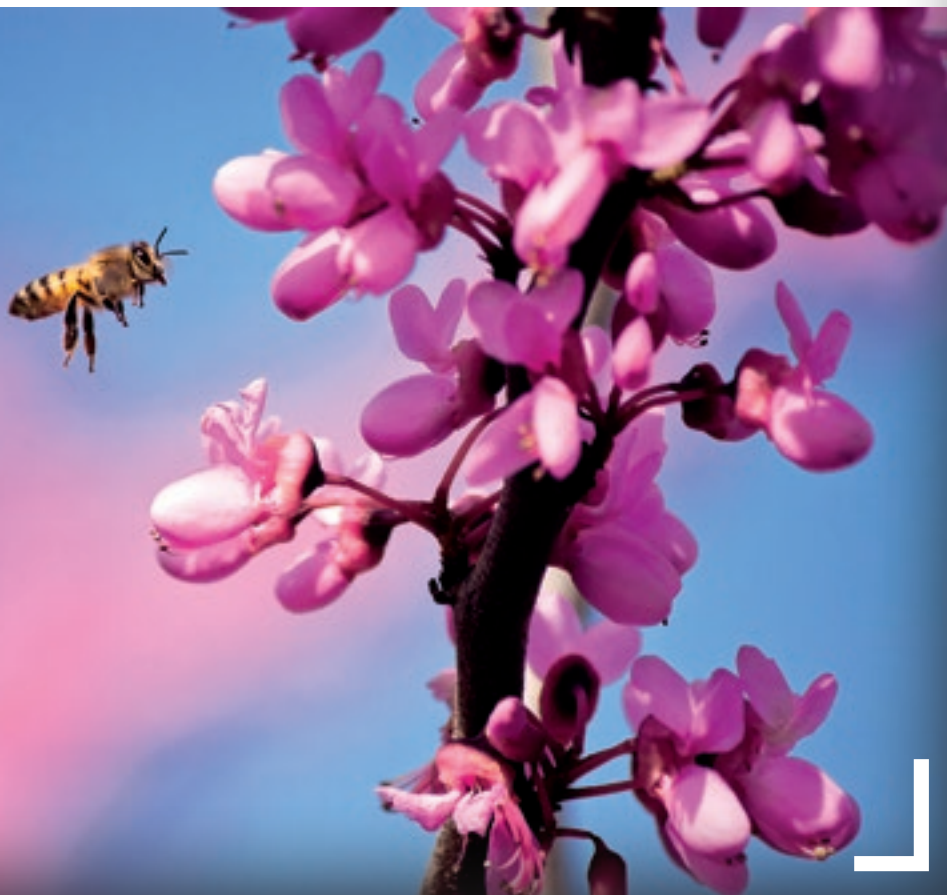
Spørgsmål til overvejelse

- Brug tid på at tænke over, hvad det vil sige at være efterfølger af Jesus. Hvad betyder det for vores opfattelse af Jesus som Herre, vores tanker om mission og vores opfattelse af kirke og menighed?
- Brug tid i menigheden på at tænke igennem, hvilken praksis I ønsker at udleve som medlemmer, og hvilke værdier I ønsker at praktisere gennem jeres handlinger. Hvordan ser et attraktivt liv ud som kristen?

- Hvilken livsstil og praksis skaber nysgerrighed og tiltrækningskraft på mennesker omkring jer og i jeres netværk?
- Hvem ønsker I at være kirke for? Hvem taler Gud til jer om at nå med evangeliet? Hvilken betydning har det for måden at være kirke på, tænke kirke på og praktisere kirke på?

Læs mere på www.baptist.dk

- om baggrunden for artiklen og
- deltag i samtalen på Facebook

Chin'er bygger kirke

Flere danske chin-menigheder investerer i egne kirkebygninger. For at få et indtryk af, om der gælder særlige forhold i de menigheder, har jeg stillet nogle spørgsmål til præsten i Skjern.

[≡] Torsten Wendel-Hansen

[📷] Moses Peng og Emmanuel Ceu

Præst i baptistmenigheden *Chin Bethel Church (CBC)*, Emmanuel Chinzah Van Ceu, modtager Moses Lal Bawi Peng og mig i døren til menighedens nyerhvervede domicil, som indeholder en stor mødesal, stort køkken og mange andre fine faciliteter.

Menighedens medlemmer har istandsat bygningen sammen med lokale håndværkere. Emmanuel er også generalsekretær for CCADK¹, en paraplyorganisation for samtlige kristne chin'er i Danmark. Moses er medlem af BaptistKirkens Integrationsudvalg, studerer ved Aarhus Universitet og medvirker som tolk.

Her i Skjern er I en aktiv menighed.

Nu har I købt en stor ejendom til kirke. Hvordan er jeres holdning til det at yde til menigheden? Har I faste regler?

– I 1889 kom amerikanske baptister til Burma for at missionere blandt chin'er. De underviste også om at give tiende. Vi har ta-

get det bibelske princip til os, og det praktiseres i dag i alle vores menigheder. Vi opfordrer alle til at give 10% af indkomsten (efter skat) til menigheden. Det er naturligvis frivilligt, men vi forventer det af hinanden, så derfor er det ganske naturligt, at det sker. Først når vores menighedsbidrag er betalt, kan vi råde over resten af pengene til eget forbrug.

Hvad tjener jeres medlemmer – hvor mange har ordinært lønarbejde?

– I vores menighed med ca. 100 medlemmer er ca. halvdelen i arbejde, og resten får dagpenge fra A-kassen eller modtager kon-tanthjælp.

1) Chin Christian Association i Danmark

Emmanuel og Moses.

Menighedens nye kirke
på Nykærsvej 7, Skjern.

→ Påtager alle sig også opgaver i menigheden?

– Vi forventer af hinanden, at man udover at betale tiende også stiller sine kræfter og evner til rådighed for menigheden – fx i forbindelse med ombygningen af vores nye kirke. I øvrigt har vi meget tætte relationer til hinanden. Vi vil gerne samles til stævne til højtiderne, hvor vi er sammen om bibelundervisning på vores eget sprog. Det forstås ofte af en udenlandsk præst, som vi inviterer her til landet. Vi prioriterer naturligvis også det sociale fællesskab højt. At spise sammen er meget vigtigt for os. Vi er stærkt knyttet til hinanden, og vi prioriterer at være sammen ved stævner på den måde frem for ferier.

Hvilke visioner har I for fremtiden?

– Vi ønsker meget, at vi som chin'er og baptister i Danmark kan være med til at præge det danske samfund. Vi arbejder på, at vores unge mennesker skal tro på Kristus, og at de skal være vidner i deres dagligdag. Det er også derfor, vi ønsker, at vores unge har nogle gode faciliteter og får en god bibelundervisning, så de kan være godt rustede til fremtiden.

Tænker I, at jeres menighed kun er for chin'er? Eller skal den også være for etnisk danske?

– Vi forventer, at vores *generation* fastholder gudstjeneste på chin-sproget, og at vi beholder den liturgi, som vi er vant til hjemmefra. Den *næste generation* – altså dem, som nu er mellem 17 og 25 år – regner vi med vil videreføre menigheden på samme måde, men det kan jo godt være, at liturgien vil ændre sig. Måske ændrer menigheden sig til en international menighed, og sproget kan måske ændre sig til engelsk. Endelig kan vi ikke sige noget om den generation, der i dag er 5 til 10 år. Vi kan kun håbe på, at de vil videreføre menigheden, men de har jo en anden baggrund: De er vokset op i Danmark, har talt dansk hele deres liv, har en anden uddannelse og danske venner – ja, så det kan vi jo ikke vide noget om.

Emmanuel, kan I på længere sigt fastholde de unge i jeres menighed? Fx når de flytter for at uddanne sig?

– Det er en stor opgave, men i øjeblikket holder jeg personlig forbindelse med dem

og besøger dem jævnligt for at holde kontakt med dem og høre, hvordan de har det. På den måde håber vi at kunne fastholde dem i vores fællesskab.

Fælles måltid er vigtigt

Jeg er glad for, at Moses var med som tolk, så jeg kunne opfatte alt det, der blev sagt, helt korrekt. Dansk er et meget svært sprog for chin'erne. Den voksne og ældre generation har store problemer med det. Det er ikke blot et spørgsmål om at lære at tale et andet sprog, men dansk er også et helt andet skriftsprog.

Inden vi tager afsked, vil Emmanuel gerne have, at vi spiser sammen. Det er noget meget væsentligt for chin'er. Samtidig har jeg lovet at undersøge mulighederne for en anden finansiering af restbeløbet for byggeriet. Den finansiering, de har i øjeblikket, er for dyr for dem. Jeg håber meget på, at jeg kan hjælpe ham.

» Først når vores menighedsbidrag er betalt, kan vi råde over resten af pengene til eget forbrug. «

Kristus er opstanden, Kristus er opstanden, Kristus er opstanden

Sådan indleder Troels Thorndal sin prædiken til påskedag 2008. Prædikenen er gengivet i hans prædikensamling »**At tvivle – om sin tvivl**«.

[≡] Troels Thorndal

[📷] Bjarne Thorndal

Vi har fået lov at bringe et uddrag af prædikenen, der fortsætter:

Sådan lyder råbet påskemorgen i alverdens kirker over hele jorden. Og det råb har lydt siden påskedag i Jerusalem for 66 generationer siden. Hændelserne er formidlet til os gennem Bibelens skrifter. De er videregivet fra generation til generation, fra kultur til kultur.

Og så fabulerer Troels videre:

Det ville være noget nemmere, hvis vi her påskemorgen kunne tænde for TV's *Up Date* og høre følgende: »Tilhængerne af den lille sekt *Vejen* påstår i en pressemeddelelse her til morgen, at deres leder Jesus af Nørresundby er opstået fra sin grav på Assistens Kirkegård på Nørrebro i København. Politiet er på stedet. Men lad mig stille om til vores reporter på stedet: Michael, hvad kan du fortælle os om situationen?«

Jeg står her ved muren ind til kirkegården. Alle veje er spærret af politiet, og der slipper meget få oplysninger ud. Men vi

havde dog mulighed for at fotografere fra en lejlighed overfor. Dels kan vi se de mange hvidklædte specialister, der er ved at stille hvide telte op for at overdække graven. Men vi kan faktisk se hullet i jorden. Altså hullet i den grav, hvor Jesus af Nørresundby blev lagt i fredags. Et eller andet er tydeligvis sket.

Hvad ville du tænke,

hvis du stod der med vådt hår og tandbørsten i munden? Ville du føle et sug i maven, som du gjorde, da prinsesse Diana døde, og da Kennedy blev skudt, eller ville du tænke: »Ja, ja, det er jo også på Nørrebro? Der bor så mange mærkelige mennesker!«

Vi stiller om til reporteren igen:

Jeg har netop fået fat i talsmanden for politiet – og Kurt Andersen, hvad er der egentlig sket?

Jah, vi har kunnet konstatere, at en grav er blevet skændet. En grav, som formodentlig tilhører en kendt religiøs leder.

Ja, vi taler om Jesus fra Nørresundby, ikke?

Jo, åbenbart.

På vores billeder har vi set, at graven simpelthen er blevet åbnet?

» Kirken er vi, fordi den historie om den tomme grav har ramt os og grebet os. «

Ja, graven er blevet åbnet i løbet af natten.

Har I kunnet konstatere, om kisten fortsat befinder sig i graven?

Ja, det gør den, men øhhh – det gør den afdøde ikke.

Hvad skal det sige?

Ja, altså graven er tom, simpelthen.

Men vi er nu gået i gang med vores tekniske analyser. Og nu har jeg ikke flere kommentarer.

Jamen, har I mistanke om, hvem der mon kan stå bag denne gravskænding?

Som sagt. Ikke flere kommentarer.

Begribe eller lade sig gribe?

Vi har mange uafklarede spørgsmål i evangelierne. Spørgsmål, som vi ikke har en jordisk chance for at få besvaret.

Hvis det ville være svært for dig at forstå, at en religiøs leder fra Nørresundby opstod fra sin grav på Assistens Kirkegård, hvordan kan du så finde det naturligt og selvfølgeligt, at en rabbi fra Nazareth gjorde det i Jerusalem for 2000 år siden? Opstandelse er ingen selvfølge. Men fundamentalt set handler det måske slet ikke om at kunne begribe, men om at lade sig gribe?

Opstandelsen er skildret forskelligt i evangelierne. Tydeligt i Johannesevangeliet¹⁾, hvor Maria først kigger ind i graven og ser to engle, to væsener fra det hinsidige. Så kigger hun ud af graven – og ser Jesus. Måske ligger der en dyb pointe netop her:

Vi skal ikke forveksle billedet med motivet. Spejlet med det, det afspejler. Krybben med barnet, der ligger i den, og korset med manden, der hænger på det. Sagen er ikke den tomme grav, men den, der opstod af den. Jesus møder os fra livssiden af tilværelsen. Fra lyssiden. Udenfor graven. I verdens puls. Ikke i dødens stilhed.

Vi er et fællesskab og et netværk af relationer. Men kunne vi opregne alle vores relationer, alle vores nådegaver og talenter, alle vores rigdomme, ville det ikke fortælle noget om, hvilket fællesskab vi er. For vi er kirken, og den er større end summen af dens kunnen. Større end summen af dens tanker, dens antal medlemmer, dens teologi. Kirken er vi – men ikke i kraft af os. Kirken er vi, fordi den historie om den tomme grav har ramt os og grebet os. Som Maria, der den dag vendte sig om fra gravens mørke indre – til synet af en havemand i solen.

Og nu nævner han dit navn.

Ovenstående er et stærkt forkortet uddrag af denne prædiken, godkendt af Susanne Drost.

Troels Thorndal døde pludseligt i 2013. Prædikensamlingen anbefales varmt og kan bestilles på sdrost2012@gmail.com

1) Johannes-evangeliet kap. 20, vers 1-18

» Det gode, ved at debatten får mere liv, er, at det kan skabe mere samtale på tværs. «

baptist.dk får nu debat-sektion på nettet

I starten af februar i år lancerede vi *baptist.dk* på nettet – nu kan alle med en forbindelse til internettet læse artikler, kommentere og deltage aktivt i debat af de emner, vi tager op. Men udover sektioner som »teologi«, »personer«, »kirkeliv« og »internationalt« har vi i redaktionen valgt at tørre støvet af en gammel baptistisk tradition med sektionen »debat«.

[≡] Casper Jonstrup Hansen,
debatredaktør

Fremover vil alle kunne sende debatindlæg til redaktionen, og vi vil have et fast panel af debattører, der skal repræsentere de forskellige teologier, holdninger og

synspunkter på aktuelle problemstillinger i samfundsdebatten. På den måde vil baptist-røster også få en platform at komme til udtryk på.

Det er i sig selv ikke nyt. »Back in the old days«, da *baptist.dk* var et ugeblad, der selvsagt blev udgivet meget hyppigere end det nuværende, var der en levende debat om aktuelle emner. Man sendte et læserbrev ind, og hvis det blev trykt, kunne en uenig debattør sende sit læserbrev ind, der så blev trykt ugen efter.

Et broget kirkesamfund

Baptistkirken er et kirkesamfund med forskellige holdninger til mange emner. Det er et faktum – og det bliver højst sandsynligt ved med at være sådan. De seneste 10 år – i hvert fald – har vi ikke haft mulighed for

at luften vores forskellige holdninger, og jeg vover den påstand, at det har skabt øget fragmentering i vores kirkesamfund.

Vi er forskellige, men det er bedre at høre direkte fra ham, du er uenig med, end rygter om det ene, andet og tredje. Det gode, ved at debatten får mere liv, er, at det kan skabe mere samtale på tværs – frem for kun samtale i små forskellige lejre.

Meget af tiden på landskonferencerne er også blevet brugt på forskelligt, som mere hensigtsmæssigt kunne være diskuteret på *baptist.dk*'s debatsektion.

Redaktionens dybfølte ønske er, at debatsektionen ikke bliver en kamplads, men et sundt og vitaliserende element for Baptistkirken.

›En Blandt Milliarder‹

Indtil videre har 35.000 danskere klikket sig ind for at høre på Rasmus Jonstrup Hansens digt. Det er udgivet på ›Stille Stunder‹, som er et tværkirkeligt medie på YouTube og Facebook.

[≡] Casper Jonstrup Hansen

[📺] Stille Stunder

Hvad handler ›En Blandt Milliarder‹ om?

Digtet handler om vores trang til at blive ophøjet af mennesker. Det kender vi alle til. Men helt ærligt – vi er jo bare som små myrer på en kæmpe klode blandt milliarder af andre myrer. Hvorfor skulle vi være no-

get særligt? Alligevel kommer Gud til os og siger, at vi – hver især – er noget særligt i hans øjne. At vi ikke behøver at søge menneskers anerkendelse for at have det godt, fordi Han er nok. Og at det ikke er os, der er verdens centrum, men Jesus.

Hvad er baggrunden for digtet?

I sommer gik jeg selv og wrestlede med længslen efter at blive noget stort – at blive kendt og være populær hos andre. Jeg blev vildt ked af det, da det gik op for mig, hvor lille min chance var for det – og hvor lidt det ville tilfredsstillende mig selv, hvis jeg gjorde. Og midt i det kunne jeg så vende mig til Jesus og se, hvor åndssvag jeg egentlig havde været. Hos ham fandt jeg friheden!

Hvad håber du, at folk får ud af det?

Jeg håber og beder for, at folk får samme oplevelse, som jeg fik i sommer: At blive sat fri fra trangen til menneskelig anerkendelse og finde glæde i anerkendelsen hos Gud.

Rasmus Jonstrup Hansen

- teologistuderende på Menighedsfakultetet og på Aarhus Universitet
- har hjemme i Bethelkirken i Aalborg
- gæsteprædikant i mange jyske baptistkirker
- ›En blandt milliarder‹ kan ses og høres på www.baptist.dk og ›Stille Stunder‹ på Facebook og YouTube

Jeg skal ikke prædike

Charlotte Rørth har mødt Jesus – og en masse danskere, der gerne vil tale om tro. 10.000 mennesker har hørt hendes foredrag, siden hendes bog »Jeg mødte Jesus« udkom i januar 2015. Hendes bog har solgt 20.000 eksemplarer, og der er booket 70 foredrag i år: »Men jeg er stadig bare et almindeligt menneske«.

[≡] Lone Møller-Hansen

[📺] Svend Eli Jensen

MIT første spørgsmål til Charlotte er – i anledning af påsken – om det var den opstandne Jesus, hun mødte i det dér kapel i Spanien i 2009. Hun svarer nej. »Jeg ved ikke hvorfor – mange andre, der har fortalt om møder med Jesus, har mødt den opstandne – med naglemærkerne. Men jeg mødte en hverdags-Jesus«.

Charlotte har ræsonneret sig frem til, at det var i det andet år af hans tre års tjeneste: »Han og de disciple, jeg så bag ham, var glade og afslappede, måske var de på vej fra brylluppet i Kana. Der var børn, der legede, kvinder med vandkrukker på hovedet. Det var hverdag«.

Ikke udvalgt

Hun fortæller afslappet om sit syn, der stadig er meget levende for hende. Men hvad har det gjort ved hende, det syn? Hun siger: »Jeg føler mig ikke udvalgt, ikke speciel. Jeg er stadig 165 cm høj, gift med samme mand, stadig journalist. Meget har ikke ændret sig. Men andet har«.

Hun vil gå med til, at hun er valgt. At Jesus valgte at vise sig for hende og ikke for de andre, der var i det samme rum. Jeg siger, at jeg godt kan forstå, at Jesus valgte hende – hun er velskrivende og en god formidler og samtidig troværdig for mange mennesker udenfor kirken. Da hun skal finde ud af, hvad det var, der skete, går hun som journalist ud i alle hjørner af den spirituelle og lægelige verden for at finde en forklaring på sit syn.

»Jeg var bange for at blive skør«, indrømmer hun. Efter en tid accepterer hun, at det »bare« var Jesus, der viste sig for hende, og det hjalp at finde ud af, at andre har haft samme erfaring i tidens løb: »Jesus sagde ikke til mig, at jeg skulle skrive en bog, men når jeg valgte at skrive den, så skriver jeg den selvfølgelig som journalist, med grundig research. Jeg er vant til at være dum og stille spørgsmål«.

Gennemskuet og elsket

Hun tolker sit syn derhen, at hun også selv skal være et hverdagsmenneske: »Han var sådan en, man kunne møde og ikke fæstne sig særligt ved. Ikke før han så på en. Det var hans blik, der var særligt«. Da hun vover at se ind i hans øjne, føler hun sig set og accepteret, som hun er. Gennemskuet, genkendt og elsket. Og i bogen fortæller hun, at han smiler: »Det er et smil, der får mig til at føle mig elsket med en anden slags kærlighed, end jeg kender. Det er venlighed. En ligetil og simpel accept af, at det er godt, at jeg er her«.

Hun forstår ikke hans sprog, men tre budskaber trænger igennem til hende – nærmest telepatisk: »Velkommen, godt at se dig«, som smeltede alt i hende. »Det gør →

» Vejen ind i troen er forskellig – og jeg kan føle fællesskab med alle, der tror, uanset om de er troende muslimer eller buddhister. «

» De to møder har forandret hendes liv, selvom hun fastholder, at hun stadig er en almindelig kvinde.

ikke noget, at du ikke forstår, hvad jeg siger – hvorefter lettelsen breder sig i hende. Og endelig, ved det andet møde næsten et år senere, siger han: »Jeg stoler på dig.

De to møder har forandret hendes liv, selvom hun fastholder, at hun stadig er en almindelig kvinde. Hun har tabt 15 kg. Hun har haft en overnaturlig energi, der skulle arbejdes ud. Hun har efter flere år fundet mening i »galskaben«. Hun oplever, at hendes kald er at få mennesker til at tale om det, de tror på.

Skal ikke prædike

»Jeg er en journalist, der er sket noget usædvanligt for. For mig handler det om bedst muligt at tage vare på den gave. Jeg er ikke teolog og skal ikke prædike – og jeg bliver aldrig fundamentalist. Alt, hvad jeg hører og bliver spurgt om, bliver prøvet på den oplevelse, jeg har haft med Jesus. Der er ikke nogen, der skal spænde mig for deres vogn!«

Som frikirke-mennesker tænker vi, at hun nok mest hører hjemme i vores selskab. Fordi vi normalt er mere åbne overfor den slags åndelige erfaringer. Men Charlotte

er medlem af Folkekirken, og kommer dér. »Vejen ind i troen er forskellig – og jeg kan føle fællesskab med alle, der tror, uanset om de er troende muslimer eller buddhister«, siger hun og trækker på smilebåndet, da hun fortæller, at hun bliver spurgt, om hun nu er en kristen?

»Jeg forstår godt, at nogle har brug for et gitter af holdninger, for at føle stabilitet i troen. Det har jeg ikke, for rummet er blevet mig givet. Det blev kastet ind i mig. Man kan sige, at jeg ikke tror, for jeg véd. Jesus er her stadigvæk. Hans budskab til os er, at han stadig vil alle os hverdagsmennesker. Samtidig har jeg ikke glemt, hvordan det er ikke at være troende«.

Ytringsfrihed om tro

Som journalist ligger ytringsfrihed hende på sinde – også ytringsfriheden omkring

det, vi tror på: »Ved mine foredrag beder jeg folk om at opføre sig nænsomt og varsomt. Det er dyrebart, dét vi her taler om«. Salmen »Hvad er det at møde den opstandne mester«¹ har gjort indtryk på hende. Vers otte lyder:

»Det er som en ånd gennem lukkede døre i kød og i blod,
der sender os, siger os, hvad vi skal gøre,
og indgyder mod,
så den, der er bange for hån og for stening,
tør gøre i dag, hvad der evigt gir mening«.

I flere år kæmpede Charlotte med modet til at fortælle, hvad hun havde oplevet. I dag giver det dyb mening, at hun turde skrive sin bog. Hun blev positivt overrasket over, hvor godt folk har taget imod den. Og en ny er på vej.

Læs mere på www.baptist.dk

1) Af Hans Anker Jørgensen, Den danske Salmebog nr. 249

Det bliver Himmelske Dage i København

Hvert tredje år holdes en slags kirkerens folkemøde: Kirkedagene. I år hedder det »Himmelske Dage« og de finder sted den 5.- 8. maj.

[≡] Else Skov Villadsen

Der bliver store fællesarrangementer og koncerter, men også mindre aktiviteter i rigtig mange kirker og samlingslokaler. Meget vil foregå i telte på store pladser i den indre by – i godt vejr »under åben himmel«.

Gudstjenester, workshops, kirkevandring, maratonsalmesang, gospelkor, film, samtaler og debat – ja, hele programmet kan ses på www.himmelskedage.dk

Mange frivillige allerede, men brug for flere

Der behøves hjælpere til praktiske opgaver som fx at vise vej til et arrangement, være vært i et telt, rengøring eller førstehjælp – kort sagt at medvirke til gæstfrihed. Man vælger de tidsrum, man kan binde sig for, og tilmelder sig via formular på hjemmesiden.

Tilbud om indkvartering

Folk i Københavnsområdet, som kan give husly til tilrejsende, kan tilmelde sig via hjemmesiden.

Tilrejsende oplyser ved tilmelding ønske om privatlogi. Så sørger sekretariatet for forbindelse mellem gæst og vært.

Ses vi?

Optaget

Bethelkirken

03.02.2016: *Molly Weber Jørgensen*, f. 17.02.1997, døbt 20.04.1997

Døde

Bornholm

Christian Peter Lund, født 26.09.1935, døbt i Rønne 09.04.1950, døde 21.02.2016

Holstebro

Edna Verona Sørensen, født Eriksen, født 30.09.1925, døbt i Central Free Church, Minneapolis USA 23.05.1956, døde 06.02.2016

Korskirken, Herlev

Peter Kvist, født 10.10.1940, døbt i Vårst 08.11.1964, døde 13.12.2015

Købnerkirken

Bent Maigaard Hansen, født 27.09.1954, døbt i Købnerkirken 29.03.1970, døde 18.12.2015

Nyrup

Bent Jensen, født 09.09.1932, optaget i Midtsjællands mgh. 22.05.2011, døde 31.01.2016

Rønne

Inger Haslund Westerdahl, født 13.03.1942, døbt i Frederikshavn 25.11.1956, døde 06.01.2016

Østhimmerland

Marie Olesen, født Eskildsen, født 18.06.1927, døbt i Brovst 10.10.1943, døde 27.12.2015

Sydjylland

Jørgen Warncke, født 09.02.1926, døbt i Rødekro 05.10.1941, døde 02.01.2016

Aarhus

Ebba Vang Jensen, født 24.12.1927, døbt på Bornholm 22.04.1943, døde 22.12.2015
Knud Jensen, født 29.07.1927, døbt i Bethelkirken 19.03.1944, døde 01.02.2016

Partnerskab i Burundi – nu med bæredygtigt landbrug

*Gudstjeneste-
fejring i Burundi.*

Situationen i Burundi er fortsat ikke god. Mange steder hviskes om, at borgerkrigen rykker nærmere. Det er vanskeligt at vurdere, om det er rigtigt. Selvom livet går sin gang de fleste steder uden for hovedstaden, Bujumbura, begynder økonomien også at bide blandt de fattige på landet. Ifølge rygterne er der nu mangel på medicin på landets klinikker, og det halter med lønningerne til offentligt ansatte.

*Baptistkirkens
ledelse med
danske gæster.*

[≡] [🗨️] Rasmus Hylleberg

Situationen påvirker også vores partnere i landet – vores søsterkirke i Burundi (UEBB) og Dutabarane, der er et netværk af ca. 30 kirker, der sammen arbejder for udvikling blandt de lokale kirker. Det er et utrolig vigtigt signal, at kirkerne har en fælles vision frem for blot at kappes om befolkningens gunst. Men også blandt vores partnere svigter indtægterne.

Økonomien er presset

UEBB har gennem mange år hentet hovedparten af deres indtægter fra udleje af kiosker og butikker i Bujumbura, mens Dutabarane finansieres af udviklingsmidler. Begge indtægtskilder svinder ind i takt med, at donorer forlader landet, og Bujumbura har været ramt af uroligheder, siden konflikten brød ud i april sidste år, hvor også lederen af Dutabarane forlod landet.

Heldigvis tager UEBBs ledelse fat på at løse de opgaver, hvor de kan gøre en forskel. Generalsekretær Silas Ntukamazina har flittigt søgt kontakt til baptister bl.a. i USA og Frankrig. Sidstnævnte har hjulpet UEBB med at reparere skolen i Musema, som var blevet hårdt medtaget under et uvejr. Amerikanske baptister har lovet at støtte alle præster med en cykel i 2016. Evangeliet skal ud til alverdens afkroge i Burundi – på cykel!

Fokus på tre indsatser i 2016

For det første støtter danske baptister UEBB gennem rådgivning, fællesskab og forbøn i de vanskelige udfordringer, de møder i hverdagen. Taknemligheden er stor over den støtte, som de véd, så mange danske baptister står bag. Selvom afstanden er stor, er vi aldrig langt væk i deres tanker.

For det andet har vi fået støtte fra Dansk Missionsråd til to udviklingsprojekter, som begge skal påbegyndes nu i foråret: Et børneprojekt, der skal hjælpe nogle af de mest sårbare børn til en uddannelse og sikre bedre rammer for deres familier, og et projekt, der sætter fokus på kvinder. De lærer at læse og bliver undervist i kvinders rettigheder, herunder særligt familieplanlægning og overgreb mod kvinder. Indsatsen forankres i de lokale baptistkirker, men deltagerne udvælges uden skelen til kirkeligt tilhørsforhold.

» De senere år er sulten øget, og Burundi har nu i tre år toppet det globale sultindeks. «

For det tredje etableres et stort landbrugsprojekt ved præsteskolen i Rubura. Burundi er et af verdens fattigste lande, men de senere år er sulten øget, og Burundi har nu i tre år toppet det globale sultindeks. Årsagen er en kombination af overbefolkning og manglende viden om nye og bæredygtige dyrkningsmetoder. Derfor sætter vi i de kommende år fokus på bæredygtigt landbrug. Erfaringer viser, at man med enkle midler kan 3-doble – endda i nogle tilfælde 10-doble – høsten.

Marker i Rubura klargøres til såning.

Dobbelt gevinst

Projektet skal både skabe en bedre økonomi på præsteskolen og lave et mini-træningscenter for landbrug, så åndens og håndens arbejde kan følges ad i Rubura og i menighederne. Rubura har ca. 40 ha land med stort potentiale for at løfte udbyttet. Samtidig kan det give en værdifuld spredningseffekt i menighederne, hvis evangelister, præster, ungdomsledere og andre studerende også henter landbrugsfaglig viden med hjem fra deres teologiske studier.

Støt arbejdet i Burundi

på MobilePay 2299 6483 Eller ved indbetaling på konto 3201 10042879
Gaver til projektet på præsteskolen mærkes ›RAP‹
Gaver til partnerstøtte til UEBS mærkes ›Burundi‹
Gaver er fradragsberettigede efter gældende regler.

Det er blevet sagt, at hvis man synes, uddannelse er dyr, skulle man bare prøve uvidenhed!

Godmorgen, hvor er der brand ...

Kan evt. synges på »Rapanden Rasmus«

Tidligt om morg'nen, da fuglene sang,
vandred' to kvinder, og ho'derne hang,
for de sku' til graven, hvor Jesus var lagt
– vennen var myrdet i forrige akt.

Hvorfor, åh hvorfor sku' Jesus da dø?
Hvorfor gav Gud ikke romerne klø?
For Jesus var simpelthen godheden selv.
Hvorfor sku' ondskaben slå ham ihjel?

Kvinderne snøfted', og tårene randt.
Kirkegårdslågen på hængslerne bandt.
Den ene Maria så op og sa' »av«.
Dér stod en engel med bulder og brag.

Kvinderne tripped' forsigtigt forbi,
standsede op med et skingrende skrig.
På næsen i støvet soldater var strakt,
side om side var gravvægter lagt.

Englen han rømmed' sig, var lidt forleg'n,
skubbed' så høfligt de vagter af vej'n,
og sagde: »Ja, sådan kan tingene gå,
når man i vejen for livet vil stå!«

»Livet?« Maria hun spurgte med gråd,
»Jesus er borte, for Døden ham åd.
Hvordan kan du være så glad og naiv?
Jesus er borte, han misted' sit liv!«

Englen han løftede hånden: »Små slaw!
Tag nu min hånd og følg med mig til grav«.
Og kvinderne fattede ikke et kvæk;
stenen var væltet, og Jesus var væk.

»Hvor har du lagt ham, du fjantede ånd?«
Kvinderne råbte og knyttede hånd.
»Han er opstanden«, sa' englen med smil.
»Døden blev narret – det er jo april!«

»Passer det engel – mon du driver gæk?
Passer det ikke, så vanker der smæk!«
»Jovist, kære venner, det er rigtig nok.
Så det derhjemme i vennernes flok!«

Kjolerne blafred', da de spæned' hjem.
Folkene måbed' i buslinie fem.
For det var jo virk'li' et underligt syn:
Grinende kvinder i løb gennem by'n.

Farligt det var det, det fortov var smalt,
henne om hjørnet det næsten gik galt
for midt i det hele, der stod der en mand.
Han sa' »Godmorgen«, og »hvor er der brand?«

»Brand«, sa' Maria, »Hva' rager det mig?
Flyt dig, af banen, for her kommer jeg!«
Den anden Maria blev underlig tyst.
Ramt som af lynet: »Jeg kender den røst!«

Kan du nu gætte, hvem manden han var?
Ska' du ha' hjælp, eller har du et svar?
På hænder og fødder han havde et sår.
Solen den glimted' i mørkt, krøllet hår.

»JESUS, du lever!« de råbte i kor.
Så blev de stille og savnede ord.
Det var jo så dejligt at hviske hans navn.
Tæt ind til brystet han tog dem i favn.

Troels Thorndal 2007

DANMARK
PP

Magasinpost-MMP ID-Nr.: 46476